

„Soča“ izhaja vsak petek in velja po pošti prejemana ali v Gorici na dom pošiljana:

Vse leto f. 4.40
Pol leta „ 2.20
Četrt leta „ 1.10
Pri ožnanilih in tako tudi pri „po-
stanih“ se plačuje za navadno tristo-
petdesetno vrato:

8 kr. če se tiska 1 krat
7 „ „ „ 2 „
6 „ „ „ 3 „
Za vede črke po prostoru

SOČA

Posamezne številke
8 kr. v tiskarnici, v
blizu „treh krov“, in
in v namski ulici ter v Trstu, via Ca-
serna, 3.

Dopisi in naročnina naj se pošlje
opravištvu „Soča“ Via Beninaria
št. 10.

Rokopisi se ne vračajo; dopisi naj
se blagovoljno frankujejo. — Delalcem
in drugim nepremožnim se naročnina
knjiža, ako se oglase pri opravištvu.

Oj Slovani, sluge narodov!

„Oj neharni sviete,
robe omamljeni!
Trikrat slovenskom
krveom odkupljeni.“

(Stanko Vraz, Djubabije II. 82.)

„Oj Slovani! kje so naši junaki? — Oj Slo-
vani! kje je naša kri? — Takó privró iz vródega
slovánskega sreá tózne pesni bridki glasovi o mnogih,
premnogih prílikah, ko vidi Slován v prah toptane
národne svetinje svoje, ko mu v blato gázijo staro-
dávná práva, ko mu pohlepni tujei s klevétami blá-
tijo slavno imé, dá ko mu z lažmi páčijo slavno pre-
teklost ter nikoli nečejo prav pripoznati onih slav-
nih činov, katere je zgodovina z zlatimi črkami zapisala
v knjigo svojo!

Vsakemu širokoustnežu je že dovoljeno grditi
in blatiti Slovanstvo. Mnogi kar tekmujejo pri takem
novodobnem viteštvu, — da si s tem nabirajo zaslug.
Čim nevednejši so, temvedje je njihovo prizadévanje
proti nam. Slovan jim je barbar „appena uscito dalle
barbarie che parla un gergo barbaro di una lingua
barbara“. Slovan jim je divják, brez omiko, kulture,
brez literature, govoreč barbarsko méšanico raznih
barbarskih jezikov. Takó čitamo in slišimo malone
vsakega dne.

„Rešitelj svetu bode naj Slován!“
— vskliknil je slavni naš Stritar. Ali kakó drugače
mora vsak pošten tujec soditi in spoštovati Slovana,
ako pomisli, da je Slován res že mnogokrat rešil
ves kulturo evropski svet barbarskih nasilstev in da
je Slovan stal z mečem v roki na braniku kultur-
nega svetá, da so takó mnogi evropski narodi mirno
napredovali za njegovim hrbtom ter čedalje višje lezli
po lestvici národne prosvete, blagostanja in napredka.
Slovan je že večkrat bil rešitelj svetá; saj nam je
dični naš Stanko Vraz zapel o njem, da je bil že

Trikrat slovenskom
krveom odkupljeni.

Dá, vi gospodje Italijani, Madjari in Nemci (omne
trinum est perfectum!), smejali se mi bote v svoji
nevednosti ali slovanórskeje, — todá zavezati vam
hočem usta! — Kedáj so Slovani prvič rešili ev-
ropski svet? Evo:

Divji Mongoli ali Tartarji prideró iz Azije v
Evropo, katerej so grozili z mečem, ognjem in divjo
okrutnostjo. Evropa se je tresla pred njimi. Nikdá
so ni upal postaviti se jim v bran, — le ob slovan-

skem štítu se je razbilo barbarsko veličje, le slo-
vanskih mečov, bratov in kopij nebrój je porazil v
prah tatarsko okrutnost! Češki kralj Večeslav I.
poslal je proti tem okrutnim usiljencem svojega vi-
teškega vojvodo Jároslava Zvezdogórskega, kateri je
pri Olomucu l. 1241. nenádoma prehitel jeden ta-
tarski oddelek ter ga zmagonosno porazil. „Kri se
je valila ko hudourniki, mrtvih je ležalo ko v gozdu
drevja“, — kakor popisuje staročeški pevec. — Druga
ogromna vojska tatarska krenila je čez Ogersko, ka-
tero je bila popolnem zatrla, hoteč v Italiji nadalje-
vati okrutnosti svoje, ali na Grobníškem polju
zadeli so ob hrvaško-slovenska kopja in začelo je
mesarsko klanje — uničen je bil in porazen azijski
divják. In pri tej príliki so tudi rešili ogerskega
kralja Bela IV, ki je bil že malone žrtva Tatarjev.
(Kakó hvalo nam znajo Madjarji za tó? Povračajo
nam z škorpíjoni!) Da niso torej Čehi pobili divja-
kov pri Olomuci, Nemčija in Francija bi trepetali
pred njimi. In kdo more vedeti, da-li bi jim bila
sreča toli mila, kakor Čehom? Kdo vé, koliko gro-
zovitostij bi padeli še v oaih deželah? — In da niso
Slovenci in Hrvatje pobili divjaka na Grobníškem
polji, kopala bi se Milan in Rim v pepelu svojih
krasnih palač! Koliko dragocénosti in imenitnosti je
ohranjenih takó umetnosti in napredku! In Slovan
ni nič storil na polji svetovne kulture? Storil je,
storil mnogo, kajti prvič je rešil Evropo in ev-
ropsko kulturo Mongolskega nasilja! Pod konec štir-
najstemu stoletju zapreté iz Azije novi sovražniki
evropskemu svetu, katere je navdajal usodepolni
islamski fatalizom — divji Turki. Na tužnem Kosovem
polju so razbili staroslavno slavo bratskega nam na-
rada srbskega (l. 1389.). osvojé si Carigrad v l. 1453.
a Bosno deset let potem v l. 1463. In od tu so za-
čeli se Slovenci in Hrvatí tristoletni boj, da tri sto
let očetje naši niso le jedno noč zaspali v srčneji
brezskrbnosti za glavo svojo. Ali medtem ko so več
stoletij vladali celó sreú Ogerske, v Budimu, jezgri
Slovanije in Hrvaške niso bili gospodarji. Slovenci
in Hrvatje pa so v teh bojih ovekovečili starodavno
svoje imé in isti Rim jo za večne časo ovenčal to
slavo našo z zasluženim pridevkom „aeternale
christianitatis“. Ali v l. 1683. obsedejo celó
središče cele Avstrije — Dunaj in cela mogočna
Avstrija trepetala je v poslednjih oddihljjih. Že je
staroslavna Avstrija umirala ter prodajala ključé
svoje slobode azijskemu divjaku, že so Turki dviguli
svoj polumesec proti slavnemu Sv. Štefanu, — kar

se zasveti z hrbi prapor poljskega kralja Jana So-
bieskega, a za njim privró pristni slovanski si-
novi ter brez milosti poskušajo ojstra moče svoje ob
moslemanskih glavah. Poražen in poteptan je bil
Turčin, rešen je bil Dunaj, a kmalu potem vse o-
gerske pokrajine; — slava turška je dobila od slo-
vanske ruke smrten udarec. Ni li Slovan rešil se-
daj že drugič ves evropski svet? Teji, ča moreš!
In ta slavni slovanski kralj zaslužil je pri de-
našnjih Dunajčanih toliko časti, da je njegov kip
skrit nekje v kotu, — mestem ko se kip Kare Mu-
stafa (tedanjega turškega poveljnika) oblastno šopiri
na uzglednem mestu. Svet povrača le s — škorpíjoni!

Napoleon si je osvojil že celó zapadno Evropo;
on je postal jedini imperator zapadne Evrope. Ev-
ropa se je tresla pred njegovo besedo. Ali žejati ga
je začela še Rusija! In res, v l. 1812. ubere pot
po ruskih stepah s strahovito vojsko — 600.000 mož.
In kakor ogromna je bila slava Napoleonova pred
vojsko z Rusijo, takó globoko je padla, ko jo je o-
kresala slovanska srčnost in junáštvo, kajti komaj si
je samemu sobi rešil življenje. In tudi leto pozneje
pri Lipskem (1813.), kjer je dobil Napoleon poslednji
udarec, — tudi tam je teklo največ slovanske krvi.
Da niso torej Slovani porazili Napoleona, Nemčija
bi bila morda še danes francoska provincija in tudi
Avstrije bi morda več ne bilo. Todá le poslušajmo
jih, ta Nemce, in slišali jih bomo širokoustneže, da
so oni rešili Evropo pred nasiljem Napoleonovim.
Todá mi vemo, — da je Slovan tukaj že tretjič re-
šil svo Evropo.

Slovan je služil celej Evropi, lil je potoke krvi,
tri sto let je oral z levico, a meč je držala desnica,
ali hodil je okrog „sa glavom u torbi“, kakor veli
Hrvat in vse to — zakaj? Kaku dobičke ima sedaj
od tega? Sovrašto, preziranje, zaničevanje, zatiranje,
gaženje národnih svetinj in to ravno od tistih, za ka-
tere je Slovan lil svojo kri! Ne vzdihamo torej za-
mán: „Oj slovani! kje so nam junaki? — Oj Slo-
vani! kje je naša kri? — Oj Slovani! sluge na-
rodov!“

Todá tudi Slovanstvu prihaja svoj čas! Še
malo! — kajti národna zavest in zavest, da je glo-
boko žaljena naša čast, tá rapidno napreduje! „Na-
rod naš treba z batom tepsti, da se zavé
iz pogubnega spanja, da sname raz sebe prirojeno
golobíjje prav ter svečano odbije sovražne naskoke“,
— takó je dejal nekđaj slavnoznaní ljubljeneč zatir-
rane istrske raje in mi hvalimo Bogá, da so nas res

LISTEK.

Pepček in Pepica.

Novelata.

(Češki spisal Jošip Kajetan Tyl; poslovenil Vlastimil).

IV.

Ti osebi, namreč Pepček in Pepica, ti plemen-
iti duši morali sta se v vsakdanjem življenji srečati!
Bilo je v njima nekako prijateljstvo, katero je sililo
drugga k drugemu ter je učinilo, da sta se morala
v ljudnatej Pragi najti. On hodil je v češko glediš-
če; ona brala je češke knjige. Oba bila sta domo-
ljubnega mišljenja, imajoč pred mnogimi záanimi
domoljubi prednost, da o tem niti vedela nista, ter
so tedaj ponašali nista mogla.

Pepica je uprav prebirala v plodovih nove ro-
mantike, nemogoča se nasititi neizrekljive lepote, ko jo
je Pepček prvič zagledal; bilo je v nedeljo pred o-
bedom. In veselil se je uprav v duhu a s praznim
želodcem na popoldnanjo veseligró, ko je oko nje-
govo zašlo v prodajalnico in na Pepico. V trenutku
bilo mu je gledišče iz mislij, in prikazen v prodajal-
nici v mislih. Trikrat je šel okoli, a potem je vstopil,
da bi si kupil kolač za pet novcev. In to je bil za-
četek njegove ljubezni!

Pepica se je bila ravno zagrizla v plodova ka-
kor v ínozemske torte; vendar morala je opójena i

radostna knjigo pred gostom odložiti ter skrbeti za
kupčijo. A očesi sta jej obtičali tedaj na kupujočem
mladeniču. V ljubem vznemadenju dala mu je — kar
živi, prvič! — na desetico sedeminštirideset samih
krajcarjev; ničesa ni vedela. Tudi on ni ničesa opa-
zil, dokler ni, domu prišedši, pripravljal denarja za
gledišče. Kako vznemadenje! — petindvajset krajcarjev
več v žepu! Zavrnil je, kakor pravi klojač in ne
dál bi bil svojega veselja niti za petindvajset zlatov;
temved brž je izvrtal v vsak krajcar luknjico, vse
nabral na trak ter jih kakor drag spomin obesil o-
koli vratu na golo teló.

V.

Četiri nedelje hodil je Pepček okoli prodajal-
nice, kupoval kolače in četiri nedelje mu je Pepica
prodajala kolače — ne da bi mu bila dajala sicer
preveč, a vendar se jej je ljubezen do njega vzbujala
in množila. V petem tednu se je Pepček nekoliko
osrdil ter ji je napisal pismice.

A napisal je češko! V Pragi rojen in vzgojen
umel je najbolje češčino; a česar še ni vedel, se je
navadil, hodé v češko gledišče. Lahko ma je bilo
tedaj pisati.

„Najdraža in čez vse spoštovana Pepica! —
Odpustite moji predrznosti, da Vas s temi vrsticami
belestujem; srcé moje je tako zgorélo, da si ne
morem drugače pomoči. Ne vstrašite se tega! Čul
sem, da ste večkrat prav prijazno govorili o meni in
radi tega si dovolim Vas spoštljivo prositi, da mi do-

volite, da Vas smem danes popoldne peljati ven.
Ne bojte se ničesa; zaupajte vse mojemu poštenemu
sreú do Vas.“

VI.

Radi Pepčekovega pismica bila je Pepica vsa
iz sebe. V nobeni Klaurenovi povesti ji ni bilo tako
sladkoga pismica — da, še v novi romantični ni bilo
nič tako gínljivega. Prav rada velíši prošnjo mlade-
niča, in tako si i sama pripravi lepše popoldne, ka-
kor, če bi domá zavstla in „nakopičen grah“ našla.

Bilo je v postu; in v gledišči niso igrali češki.
A kaj je Pepček potreboval igre glumačev! sam je
danes igral najkrasnejšo vlogo in niti šepetalec ni
potreboval.

Kakor na perutih skakal je okoli Pepice — sé-
daj na levo, sedaj na desno, in veselje je bilo ga po-
gledati, kako je sukal roki v ozkih rokavih in raz-
grinjal strani frakove, dasi je leden veter bil. Istra-
šno gledal je v nótanjem razvnet na Pepico, ktera
je v velikej, rudočej ruti stopala poleg njega, kakó
španska donna, in nič drugoga ni ga bolj jezilo, nego
da se je tako kmalu stemnilo.

Ko sta se moj vratni ločila, tolašilo ju je, da
bode jutre praznik sv. Jožefa. Nádejala sta se tudi,
da se bosta precej za rána videla — i v resnici sta
se videla. Najzadnji parček, kteri je lanskega leta
zjutraj o shodu sv. Jožefa stal pred cerkvijo šestih
oo. kapucinov, bila sta Pepček in Pepica.

(Dáje priš)

mlatili z bati — nicer se ne zavemo, — ali pa bi se že med sabo tujcem na ljubo — pokavšali!
G. N. Rozinski.

Govor državnega poslanca prof. Fr. Šuklje-ja.

(V seji državnega zbora dne 19. aprila t. l. v generalni debati o budgetu. Po stenografskem zapisniku.)

Visoka zbornica!

Začetkom sem se bil za besedo oglasil samo z namenom, da bi pri razpravi državnega proračuna izrazil narodne pritožbe svojega naroda in gospodarske tržatve svoje ožje domovine. Toda „pro“ govorniki, ki so bili z mano vred upisani, podastili so me s svojim zaupanjem ter mi naložili neprimerne važnejše nalogo; nalogo, da kot generalni govornik zaključno vrsto od te (desne) strani upisanih govornikov ter da označim stališče, nasproti vladi in njenemu delovanju. Ta naloga je tem težavnejša, ker političnega začetnika sili, da svoje moči rabi v nejednakem boju s starim parlamentarcem, z očakom budgetne kritike, kateremu jih je v poznanji budgeta malo kos in kojega morda nihče ne prekosi.

Zastavil bodem svoje slabe, pomankljive moči v to nalogo. Spustiti se mislim v ta namen najprvo v pretresanje številke državnega proračuna; kar se pa tiče izjav častitih gospodov predgovornikov, katerim seveda ne pristojta za vse jednaka ocena, mislim, da bodem mogel o njih govoriti tekom mojega razkladanja pri primernih prilikah.

Budgetni odsek je našel, da izdatki za tekoče leto znašajo okoli 537.000.000 goldinarjev, dohodki 516.000.000 gl. ukupni primankljaj pa 21¼ milijona goldinarjev.

Čuli smo, da se je tudi tem številkam nekaj očitalo. Gospod poslanec dr. Menger je dokazoval, da ukupni primankljaj znaša 25 do 26 milijonov goldinarjev in večerajnji gospod generalni govornik je tudi izračunal, da je 24¼ milijona goldinarjev vsega deficita. Toda, moja gospoda, gledé teh ugovorov mogli bi se s tem pomiriti, da se sklicujemo gladko na računsko zaključke in tabularni pregled, kateri je gospod poročevalec priložil na strani 8. poročila. Iz tega se namreč razvidi, da so v istini uspehi pod sedanjo zistemo bili vedno nerazmerno ugodnejši, nego li proračuni in to, moja gospoda, je dokaza dovolj, da vlada in večina pri sestavi proračunov ravna s tisto vestno previdnostjo, s tisto bistro skeptiko, katera je za me prva zapoved za pravo budgetovanje.

To vse, moja gospoda, je zahvaliti ravno resničnosti računskih zaključkov, večeraj pa je odličen poslanec Hebske trgovinske zbornice, kolikor jaz mislim, mojstersko, taktično struno ubral, ker je neumljeno oster meč kritike zasadil v računsko zaključke, osobito v zaključka zadnjih dveh let, 1885. in 1886. leta, katera pred nami ležita. S tem je on močno obvladal svoje pristaše in priznati moram, tudi jaz sem nekoliko časa stal zaslepljen vsled njegovih ugovorov.

Odkrijo račem, da imam nekako posebno veselje, če se ukvarjam z nekaj vabilnim prebiranjem centralnih računskih zaključkov. In to je bilo, da sem si večeraj bridko očitati, ker so mi bile te pomankljivosti ušle pri proučevanju računskih zaključkov. To me je tako dolgo strašilo, da sem prišel domu ter takoj uzel še jedenkrat v roko računsko zaključka iz leta 1885. in 1886. Pregledaval sem, primerjal je s podatki gospoda poslanca dr. pl. Plener-ja in sedaj mi bodele dovolili, da vam razložim, kar sem ko- nečno našel.

Prosim le, da bi visoka zbornica moje razlaganje tako potrpečljivo poslušala, kakor je poslušala razlaganje gospoda poslanca dr. pl. Plener-ja, katero bilo je že zavoljo govornika samega seveda mnogo znamenitejši, pa je stvarno vender z večine bilo popolnem pogrešno in napačno, kakor bodem dokazal.

Priznavam sedaj, da ugodnejši uspeh l. 1885 kakor je po pravici gospod poslanec dr. pl. Plener naglašal, odtod izvira, ker je 14.600.000 gl. došlo od povrnenih plačil cesar Ferdinandove severne železnice in avstrijske severno-zahodne železnice. Tega nihče ne oporeka, in to je tudi tako znano, da ni bilo treba še le avtoritete gospoda poslanca dr. pl. Plener-ja, ki bi nas zavračal, kakor sem dejal, na obče znano istino.

Manj lojalnega pa se je gospod poslanec dr. pl. Plener tedaj pokazal, ko je govoril, da so se vsled dohodarina od strani južne železnice direktni davki pomnožili za 3.3 milijone. Pogledal sem jaz v računski zaključek iz leta 1885 in v pojasnila, pa tega dokaza nihče dognati ne bode mogel. Res se pri dohodarini — o tej govori gospod poslanec dr. pl. Plener — kaže večji znesek, toda ne za 3.300.000 gl. nego za okroglih 1.300.000 gold. Kako je navstal ta večji znesek? Prosim, pogledajmo v pojasnila! Tu nahajamo na strani 115. doslovno (čita):

„Kar se tiče tega višjega dohodka, dosegel so ga s tem, ker so se deloma zboljšale razmere pri pridobivanju in gospodarstvu, ker so se plačali znameniti zastanki iz prejšnjih let in dosegel se je v večjih delal. dodatnih plačil za leta 1880 do 1883, katera so se izvršila vsled definitivnega določila dohodarine od južne železnice.“

Tedaj ne 3.3 milijona, ampak le 1.3 milijona, in ne le južna železnica, temveč poleg južne železnice tudi dva druga jako tehtovita faktorja! To je — izraziti se hočem milostno — le polovična resnica ali polovična resnica more včasih uiniti ravno toliko koristi ali škoda, kakor cela neresnica.

Glavni udarec je pa gospod poslanec dr. pl. Plener nameril proti računskemu zaključku l. 1886 in to je čisto jasno, zakaj? V tem računskem zaključku kaže se čisti prebitok 2.7 milijona in če si mislimo položaj častite opozicije, je jasno, zakaj njej s strankarskega stališča ni mogla po vsem prijetna biti ta istina. Zato se je tudi potrudil gospod poslanec dr. pl. Plener, da bi spravil s sveta ta prebitok in jaz sem se čudil, kako hitro se je v prespretnih rokah gospoda poslanca dr. pl. Plener-ja kakor bi trenil spreminil ta prebitok v primankljaj. Kaj pa ugovarja v tem pogledu?

Oporuka naj prvo pri sladurji proti proračunu višji dohodek 11.571.000, recimo okroglo 11.600.000 in pravi, da večji ta dohodek navstal zgolj vsled dodatnih plačil. Toda znesek 11.700.000 gl. kaže vender tudi sam, da so morali še drugi faktorji sodelovati. Spominjam vas na to, da so pavšalna merila pri aladornem davku bila zvišana za obratno dobo 1886 — 1887. Spominjam na dalje, da se je v letu 1885 jako malo repe sejalo, kakor je to razvidno iz pojasnil k temu obratnemu letu in da je vsled tega pokazal se primankljaj 1.600.000 gl. v primeri s proračunom, dočim se je v letu 1886 veliko več repe sijalo in pridelalo. Ali kaj bi bilo sploh dokazanega, če bi tudi ves ta večji dohodek 11.600.000 gl., kateri se je računskemu zaključku za leto 1885—6, v dobro zapisal, izviral od dodatnih plačil za l. 1885? To je jednostaven predevek. Saj je gospod poslanec dr. pl. Plener s svojimi očitani nastopil proti računskima zaključkoma iz leta 1885 in 1886. Če je tedaj teh 11.600.000 gl. odšteti hotel pri letu 1885, če je na jedni strani prebitok za toliko znižal, moral bi ga bil za jednako vsoto zvišati pri letu 1885.

Drug znesek, s katerim sem si zelo glavo belil, nahaja se tam, kjer se kaže znižano materialno in inventarno premoženje državnih železnic; ta znesek upisan je med neproračunjenimi dohodki in neproračunjenem znesku 1.108.000 gl. Ker pojasnil za leto 1886 še ni, nisem si znal pomagati in ne razlagati si tega zneska; šel sem torej naravnost k najvišjemu računskemu dvoru in tam sem dobil pojasnilo, katero sem želel. Navstal je ta stavek deloma tako, ker so se leta 1886 velike kvantitete starih nerabljenih materialij prodale, potem tako, da se je varčno gospodarilo pri nakupovanju in slednjič tako, da se je vsled centralizacije rezerv za vozila restringoval obstoj rezerv — tedaj tako, da je bilo korektno po mojem mnenju, če tudi ne po mnenju gospoda poslanca dr. pl. Plener-ja, kateremu se je zljubilo, da je to označil kot znižanje državnega premoženja. Pri tem je pa gospod poslanec dr. pl. Plener prezrl nekaj malega: v centralnem računskem zaključku za leto 1885 čita namreč mej razhodki ravno pod istim naslovom, znesek „pomnoženje materialnega premoženja“ z 824.000 gl. Ako je tedaj hotel, da odpade znižanje v znesku 1.100.000 gl. iz prebitka za leto 1886, moral bi po logičnem postopanju na drugi strani pri letu 1885 upisati to pomnoženje in tako bi se bil za ta znesek uspeh leta 1885 zboljšal. (Prav res! za desnici.)

Svojim ušesom pa nisem mogel verjeti, ko sem tako odličnega moža, kakor je gosp. poslanec dr. pl. Plener, čul kritikujočega znesek, ki se tiče znanih posojilnih dolgov pri hranilnicah. S tem, dejal bi, je vzbudil mej svojimi pristaši vihar moralnega začudenja, ker je stvar tako slikal, da se na jedni strani dolgovi delajo, posojila jemljejo, pa se na drugi strani upisujejo ta posojila kot dohodki. Jaz sem čul klice: „Neverjetno škandalozno!“ Oglejmo si pa vender računski zaključek! Ali res gospod poslanec dr. pl. Plener ne vidi, — žal mi je, ni ga v zbornici, — da v računskem zaključku leta 1886 mej državnimi dohodki — povzel bodem le nekoliko — stoji na strani 118 to-le (čita): „Pri prvi avstr. posojilnici vzeta posojila za stavbo poštno in dikasterijalno na Dunaji 343.000 gl., v Olomuci 136.000 gl., v Opavi 87.000 gl.“ Če bi se le bil gospod poslanec dr. pl. Plener potrudil, pogledati tudi mej razhodke, moral bi bil na str. 70. isto tako mej neproračunjenimi razhodki najti (čita): za uradno poslopje poštno na Dunaji 343.000 gl., v Olomuci 126.000 gl., v Opavi 87.000 gold.“ Ktor uvidi, da ima ta znesek značaj, p r e h o d n e g a z n e s k a, potem bi bilo pač zanj prav, da je s svojo sodbo sploh previdnejši.

Priznavam, da je večji dohodek iz prodaj v okroglem znesku 574.000 gl. res le slučajen izvanreden dohodek, kateri je navstal, kakor se mi je na vprašanje pojasnilo, pred vsem iz zneskov, nabravljenih se pri prodaji Praških fortifikacijskih zemljišč. Toda opozarjati moram na to, da na drugi strani temu znesku nasproti stojijo izvanredni večji izdatki in da se taki zneski nahajajo v vsacem centralnem računskem zaključku. (Dalje prih.)

Dopisi.

Iz Brd, 24. aprila. Rodoljub, ki je pisal v zadnji Soci o letnem občnem zboru vinorejskega in sadjarjskega društva za Brda, dal mi je poved opomniti da društvo ne namerava, da bi se zvelo „Števerjansko vino in sadjarjsko društvo“, temuč „Vino in sadjarjsko društvo za Brda se sedežem v Števerjani; kar se mi zdi tudi prav; kajti čim se sedežem v Pevni, kakor do zdaj, ker nima tam nijednega uda.

Radostno omenim tudi, da so pridno oglašajo novi udje in, kar naj več velja, taki, ki kažejo požrtvovalnost za društvo, s tem, da koj pri vstopu vplačajo letnino. Če pojde tako naprej, bode kmalu mogočno število udov. Če bi hotele druge občine posnemati vrle in naprednjaške Števerjance, bi ne bilo dolgo, da bi naraslo število na tisoč udov. Potem bi se lahko delalo; napredovalo bi se z orjaškimi koraki; vse bi se potem v kratkem popravilo, kar se je do zdaj zamudilo. Briči, pristopite torej k društvu! to je prošnja Vašega rojaka, kojemu sto se tako prirastli na srce, da se hoče žertvovati za društvo. Prijatelj! društvenina je na leto samo 1 gl. za uda; ta pa vtegne povrnuti v prihodnosti tisoče. Združimo se torej! v družbi je moč; sloga jači! Složni bodimo, da ne pride spodjedljivi črv, žid, okoriščevati se z našimi žulji.

Slišal sem, o naprednjaških Števerjancih, da mislijo skupno romati na Sveto Goro z njih društveno zastavo in tam gori prositi Mater božjo za razne potrebe, posebno da bi ona sprosila Boga, da bi odvrnil nevihte. Mislijo pa svoj duh razveseliti tudi z javno veselico. — Vaš namen in pričetek, vrli Števerjanci, je časten in slaven; le stanovitno ga izvršite; gotovo si pridobite s tem obile zasluge pri Bogu in pri ljudeh. Opazovalec.

Sv. Ivan pri Trstu, 20 aprila. Dragi čitatelj! mislim si, da ti je znana lepa vas sv. Ivana pri Trstu. Valovi italijanske kulture se silno zaganjajo v njo in v kraške pečine, vender pa ne morejo preploviti tržaške slovenske okolice. Čul sem dva rudečkarja prišedša iz mesta pogovarjata se; eden iz mej nju reče: „Glej, tam le blizo tistega hriba še ne moremo imenovati naše in dalje grede pravi: Glej, ta je vže drugi svet, tu vlada drugi rod — No, mislil sem si: pravo spoznanje je pravična reč. Tam, kjer je cesta v podobi podkve zavita, tam na levem robu stoji mala pa prijetna hišica, katerej vhod košatijo tri mlade lipe ter se ob nji razprostira lep obdelan vrt, tam biva gospodar, katerega okolica i ves Trst pozna. Pustimo hišo ter stopimo v sv. Ivansko cerkev. Ta stoji na ravni, sredi vasi; za njo je šola z velikim vrtom. Cerkev je velika, pa nje notranjost ni preobložena. Trije biserji razvesele človeku srce, k o stopi v ta sveti hram; to so trije oltarji.

Naš preširen je pel: Le čevlje sodi naj kopitar! Prav je imel. — Jaz nisem čiti inženir niti kamnosek, vidič sem pa vže lepo število del te vrste, torej si dovolim izreči vsaj svoj utis in svojo misel, če tudi ni merodajna.

Vse tri oltarje rodila je ena in ista fantazija; narisala in izsekala ista mojsterska roka. Razliva se zato nad vse tri isti duh, če tudi ima vsak altar svojo posebnost. Grolje oltarjev je iz raznega pegastega marmorja, stebri pa so pri vseh treh iz najčistjčjega rudečega kararskega marmorja. Delo je tako natančno, kakor da bi bilo zlito; kako nežno i polagoma se deblo stebra oži proti kapitelu, kateri ga pokriva, ko venec glavo. Kapiteli so iz čistega belega marmorja i tako čisto izdolbeni, kakor bi bili izrastli.

Tu je vse mojstersko; vsaka črta, sleherna zarez je v lepo harmonijo zlita ter kaže dovršenega mojstra. Ko sem jih gledal, zdelo se mi je, da plavajo komaj slone na težkem podnožji.

Kaj pa tabernakelj na velikem oltarju iz belega marmorja in oni štiri stebriči, ki nosijo nebo nad njim? Izžagani so iz enega kosa, vsi enako proti vrhu pegasti, kakor bi bili nalašč zato vstvarjeni. Tabernakelj se mi zdi kot krasen šopek na velikej svečte mizi. Dragi čitatelj! rad bi poznal mojstra tega dela, kaj ne? — Tik ceste stoji hišica, za hišico je pa njegova delavnica. — On je mojster, katerega ves Trst pozna in čisla; zove se Anton Trobec, kamnosek in oltarist. On je pravi biser slovenskega rodoljubja.

Veš, dragi bralec, sv. Ivanska cerkev nima premoženja, so pa vaščani tako radodarni, da je cerkev dobila dostojni kinč. Trije oltarji in veliki zvon stali so lepo svoto! Osobito g. župnik Treven (z besedo) in g. Gasperčič veleposestnik in trgovec (z denarjem) sta največ pripomogla, da se je vse to bogočastno delo izvršilo. Slava takim vaščanom!

Ljubljana, 23. aprila. Včeraj bila je v tukajšnjem gledališču, t. j. v prostorih nar. čitalnice, zadnja prestava za to dobo.

Igralo se je povsem izvrstno. Občinstvo bilo je jako nautuženo. Posebno g. Borštuk, predstavlja

zaljubljenega sluga, izvalil je obilo smeha. To so moči; to so igralci!

Opereto "Tičnik" vodil je pev. g. Grbic, spremljal pa domači orkester. Jako lepa, a dovolj težavna opereta izvrševala se je izvrstno. Pevkinji gospo Grbičovo in Danešovo sprejelo je občinstvo koj pri nastopu z burnim ploskanjem, ter jima vročilo kiasna šopeka.

Ker je opereta slovensko delo, bilo bi želeli, da se tudi na Goriškem udomači. Naša čitalnica v Gorici naj bi kolikor mogoče po izgledu Ljubljanske čitalnice prirejela predstave in tudi operete ter tako pomogla k razširjanju operet. Ako se bodedo operet vedno ogibali, tudi skladatelji ne bodo pisali teh, in drugih obširnejših del šaljivih in družih prizorov, ter ostanemo vedno pri starem. Poprimite se torej domače operete, da s spodbudite s tem naše skladatelje k delu.

Politični razgled.

Liberalci zmeraj iščejo in pripravljajo priložnosti, da kriče zoper sedanjo vlado, ker ni po njih želji sovražna Slovanom. Kako grozno so kričali in širokoustili se vsako leto v proračunski debati! Njih publiki krič je vedno tako prevladaval dejanske razloge desničarjev državnega zbora, da je bilo pričakovati, da kmalu zopet dobó vladno krmilo. Še pred sedanjim zasedanjem državnega zbora je bilo po postopanju ministra Gantscha in drugih znakih soditi, da jim vlada pripravlja pot. A vse to je bil le nekak poskus — če bi šlo ali kako jaka je desnica in kako daleč hočejo in si upajo Slovani. Naši slovenski poslanci so se bili še le lani prav uredili in pripravili za proračunsko razpravo ter so tako dobro govorili, da je nasprotnikom kar sapo zapiralo in na vse strani naredilo globoki utis. Letos je bilo uzrokov dovolj, pričakovati, da bodo slovanski, osobito pa slovenski poslanci prijeli še huje kot lani. Proti temu bi sama govorniška moč naših nasprotnikov ne opravila nič več; treba jim je bilo tedaj druge pomoči — in dobili so jo v ogerskih listih. Ti pišejo poslednji čas o tostranskih političnih razmerah tako, da niso razdraženi le naši državni poslanci, ampak je celo grof Taaffe jako nevolno in odločno odgovoril, da se v naše notranje zadeve nima nihče utikati, bodi si inostranstvo onstran Litave, ali pa še dalje — ko se je namreč levičar dr. Sturm v svojem govoru opiral na to, kako pišejo ogerski listi in priznavajo, da tostranska vladna uredba ne more in ne sme dalje obstati. Zarad take pisave ogerskih vladnih listov je bil celo ogerski minister-ski predsednik Tizza pozvan na Dunaj.

Prvi naš govornik pri proračunski razpravi, namreč profesor Šuklje, je tako srečno govoril in enega najhujših in najodličnejših naših liberalnih nasprotnikov, „rojeneda finančnega ministra“ dr. pl. Plenerja tako hudo pa dostojno zdelal, (da je vsa desnica jako ponosna na njegov govor. Zarad tega smo danes pričeli Šukljejev govor na prvem prostoru priobčevati.

Med podrobno razpravo proračuna večkrat režijo poslanci eden nad drugega. Tako se je hotel raznesti tržaški poslanec Luzzatto in dokazati, da je tu na Primorskem več Lahov nego Slovanov, ter da so primorski irredentariji tako lojalni kot Slovenci.*

Najnovejši dogodek pri podrobni razpravi dosedaj je bil ta, da zbornica ni dovolila vladi „dispozicijskega fonda“, s katerim podpira vlada časopise; glasovala je nasproti „levica“ in Mladočehi, t. j. 128 poslancev; a na desnici so bili našli le 116 glasov — po pomoti menda 19 menj, nego jih je bilo — a predsednik pozneje ni hotel tega popraviti.

Domače in razne vesti.

Slovenska čitalnica v Gorici bo — kakor smo poročali uže zadnjič — prihodnjo nedeljo slovesno praznovala svojo petdesetletnico. Usta-

Tu moramo omeniti iz „Edinosti“, da je tržaški mestni svet v tajnej seji 19. dne t. m. dovolil nekemu Müllerju pokojnino, da si ni avstrijski državljan, ampak urednik italijanskega ministerstva. Teru sklepu se je upr vladni zastopnik. Dalje imamo omeniti, da so je letos v Trstu 190 mladončev odtegnile vojaškemu naboru; kdo se ti in kam so šli? —

novljena na podlagi pravil potrjenih dne 26. septembra 1862 je uže v istem letu priredila par malih, domačih veselje — a februarja 1863 svoj prvi sijajni ples in julija prvo veliko besedo. Osnovni odbor je bil tako sestavljen: Gg. Andrej Winkler c. k. sodnijski pristav in deželni odbornik, predsednik; Viktor Mihtarčič, c. k. sod. pristav, podpredsednik; Andrej Jeglič, dež. računar, tajnik; Jože Furlani, duhovnik, denarničar; Ferdinand Zörner, c. k. sodu. svetovalec, odbornik; Anton V. Tomanc. k. učitelj, odbornik; Andrej Marušič, učitelj verstva na gimnaziji, odbornik. — Društvo živi in deluje nepretrgoma uže 25 let, kakor nobeno drugo zabavno društvo v našem mestu; ono je mnogo uplivalo na probu in narodni razvoj Slovencev na Goriškem in se sme ponosno ozirati na svojo preteklost, kakor sme zaupno zreti v svojo bodočnost.

Čitalnična petidesetletnica je jako pomenljiv, historičen dan za društvo samo in za goriške Slovence sploh, zato je prav, da se dostojno obhaja. Priobčeni program svečanosti obeta mnogo in ker imamo v složnosti in delavnosti društvenega odbora in v spretnosti naših diletantov zanesljivo poročstvo, da se bo program tudi dejansko izvrstno izvedel, — ni treba družega, nego da omikano slovensko občinstvo z obilno udeležbo dokaže, da po pravej vrednosti ocenja važnost slovenske čitalnice v Gorici, katero se je dozdej vsikdar sponeslo in če Bog da, se bo tudi za naprej, kot pravo narodno ognjišče v deželnem središču.

Jako lepo bi bilo, da bi bile pri tej izredni svečanosti dostojno zastopane vse druge sestrice čitalnice na Goriškem in da bi se je po svojih deputacijah deležila tudi druga narodna društva v dokaz pobratimske ljubezni do našega društva in v izraz onega srčnega voščila, katero prihaja iz sro vseh poštenih rodoljubov: Naj goriška čitalnica živi, napreduje in se razvija ter naj skoro doživi oni srečni dom, da jo bomo mogli radostno pozdravljati v — narodnem domu.

Župniški izpit dostali se pretekli teden v tukajšnjem semenišči prečastiti gospodje: Peter Vuga, vikarij, v Skrbini; Jožef Golja, vikarij na Kamnem; Franc Leban, vikarij v Ravnici; Josip Kadenars, kurat v Dolehji Tribušji in Janez Kodrič, opravitelj v Komnu. Čestitamo!

Primorsko vojaško veteransko društvo za Gorico in Gradišče pod pokroviteljstvom Njegovega c. k. apostolskega Veličanstva cesarja Franca Jožefa I. vabi k običnemu zboru, ki bo v nedeljo 13. maja 1888 ob 10. uri predpoludne v dvorani gostilne pri Kateriniju. Dnevni red: 1. odpre se obični zbor; 2. prebere in potrdi se zapisnik običnega zbora dne 17. aprila 1887; 3. poročilo o društvenem razvitku in upravi; 4. pojasni se račun o društvenem denarju ter se predloži v potrjenje presežek stroškov; 5. poročilo pravil za podporno društvo društvenikov v Gorici in okolici; 6. dopolnilne volitve nekaterih odbornikov in njih namestnikov.

Popravljenata pravila učiteljskega društva za goriški okraj potrdilo je c. k. namestništvo v Trstu.

Naši fantje pešpolka 97 premeste se zopet iz Gorice v Pulj; na njih mesto dobimo dva ba'aljonska lovcev št. 19. iz Trsta in št. 20 iz Kopra.

Porotne obravnave so bile v Gorici ta teden. V ponedeljek sta bila na vrsti dva mlada moža, ki sta meseca septembra po noči v družbi z nekim tretjim v Ameriko pobeglim tovarišem pri „rudeči hiši“ napadla nekega kmeta iz Skril in mu vzela denar, kojega sta prod v neki krčmi zapazila pri njem. Obsojena sta na 7 let v ječo. V torek so bili pred porotniki nekateri fantje iz Brume in Gradišča zarad tepeža in teškega poškodovanja, obrežanja po obrazu in odrezanja kos ušesa. Hudodelec je obsojen na 2 leti v ječo. V sredo je bila obravnava tajna; obsojen je bil nekdo zarad oskrunjenja mlade deklice na tri leta v ječo. V četrtek je bil na vrsti neki Z. od Sv. Lucije, koji je bil svojemu tovarišu na poti siloma vzela nekoliko denara. Porotniki ga niso spoznali krivega ropā, ampak le tatvine; zato je dobil le 14 dni zapore.

Šnopsar se je udušil v Kostanjevici na Krasu pretekli teden. Ta kuga je zašla uže tudi v vinorejske kraje.

V Temnici na Krasu so se te dni pobijali. Dva mladencā sta uže pod zemljo radi dobili ran. Mladenci živine sprli so se po noči v krčmi, kjer so se menda menili in veselili radi dobljenega županstvenega dovoljenja — za ples, katerega so na vsak način hoteli imeti. Shrani naj si zdaj rogove, kedor si jih je snel!

Stari bankovci iz leta 1866 zamenjujejo se na postavno kolekovane prošnje, katere je treba vložiti pri c. k. finančnem ministerstvu, le še do 30. junija t. l.; po preteku te dobe izgube svojo veljavo.

Avstrijskega tabaka se je razprodalo lani za 77 milijonov 265 tisoč in 872 gl. To je ogromna svota, ki se je brez potrebe in največ v veliko škodo

človeškega zdravja v zrak izpušila. Ako bi vedeli dostaviti se koliko se za škodljivo žganje porabi in koliko zdravja z njim oškoduje, bi bralec kar ostrmel in spoznal, da sta tabak in žganje bolj uzrok današnjih slabih časov nego cesarski davki.

Proti solnčarici, ki človeka ob hudi vročini napade in navadno umori, pravijo, da je jako dobro vživati kristalizovano citronino kislino. Posebno se ta pripomoček priporoča vsem, ki imajo ob hudi vročini na polji ali sploh pod milim nebom opraviti. Vojaki jo poketi že več časa s seboj jemljó na velike vaje in se prav pohvalijo z njo.

Ferdinando Gonzales, slavni španjski pesnik in romanopisec, umrl je nedavno v najžalostnejšem siromaštvu. Ni si mogel kupiti ne potrebne hrane, ne zdravil in ne drv; peč je moral nekaj dni kuriti sè svojimi zbranimi spisi. In ko je umrl — hitro so mu priredili sijajen pogreb; sedaj mu hoté postaviti pa — dragocen spomenik. Ko je živel v mizerijah, niso se spomnili nanj! Kakó dobro bi bilo pri sro slavnemu možu, ako bi se ga bili spomnili v težavah. Tako je na svetu: da marsikdo pridobi sočutje še le po smrti. Trnje naj se hrani za grobe!

Računska knjiga se je našla. Lastnik jo dobi nazaj, ako se ogasi pri policijskem oddelku tukajšnjega glavarstva.

Cerkvene skladbe. Z veseljem pozdravljamo lepe cerk. skladbe, ki jih nam podaja goriško cecilijansko društvo. Pred seboj imamo dva zvezka starih cerk. pesmi, koje so vrli goriški cecilijanci rušili pogina in jim priskrbeli lepo, znanstveno uglasbo. Lanskó leto je društvo priskrbelo organistom prekorišno knjigo mediger, pod naslovom: „24 fugiranih pred ali poiger v vseh tonovskih načinih dura in molla; za orglje ali harmonij zložil Danilo Fajgelj, op. 29. Izdalo in založilo cecilijansko društvo za goriško nadškofijo, 1887.

Kdor uke skladje glasov, isti ve tudi te Fajgeljnové skladbe vredno ceniti, če tudi jih ne vidi. Že mnogo mnogo, umetnih skladb nam je vrli glasbenik F. podal, a med vsemi odlikuje se njegov op. 29. S tem delom smemo se ponašati pri vsakem muzikalčnem izobrazu, naj bode Nemeč ali kedor koli. Motivi v teh igrāh so jako značajni; večjemu glasbeniku izražajo to zaupanje, drugi slovesnost, tretji žalost in otožnost, četrti značajnost i. t. d. Vse vglasje izvršeno je izgledno na podlagi „kontrapunkta in fuge, tako, da bi bil človek preverjen misliti, da je to delo velika Bacha. Tako daleč še nobeden Slovencev ni prišel v kontrapunktiki in tudi g. F. ne bi bili toliko upali, če ne bi imeli od njega črnó na' belem dokazov. Dela g. Fajgeljna morejo biti nam Slovencev ponos; veseliti nas mora, ker vidimo pred seboj plodno klasje, ki je vzrastlo v domačem logu. Toliko umetnih izdelkov, kot Fajgel, nam za orglje še ni nobeden slovenski skladatelj podal. Podpirati bi ga morali torej vsi zavedni Slovenci, posebno pa cerkvena predstojništva.

GG. organisti! ako je Vam mar si prisvojiti pravilno orglanje in popustiti pastirske dudljanje kmečkih godcev poprini se teh mediger, da boste vredni imena organist. V Fajgeljnovih medigrah dobite za vesle praznike, navdušene in mogočne; za resnobne, otežne pa mile mediere. Vporaba spremenov je pri vsakej medigri posebej naznanjena. Spoznali boste kmalu, kakó v kontrapunktičnem komadu pravilnem postopa glavno temo. Zaznamovan je s posebno črto glavni motiv, odgovor, medmetek, protistavek, i. t. d. Res da stane nekoliko truda, a trud se izplača izvrstno. To delo se dobi v „Katoliški bukvarni“ v Ljubljani za 55. kr. J. Lah.

Resnici na ljubo. Vinograd pri Pragi. Imam 65 let, trpim za teganjem po udih in pretrgo navzdoli. Prvo moje trpenje zahteva sedenja, po katerem nastaja otrjenje blata. Več let rabil sem različne pomočke pro i tam, a brez uspeha. Prod 2 leti sem pa vzel pri lekarničarji Fürstu škatioco švicarskih zrn od P. Brandta in te so mi kmalu pomagale prav prijetno in dobro. Teh ne opustim, dokler živim, ker mi vse moje slabosti tako izvrstno tolažijo, da jih niti ne čutim. Kedor enako trpeč bi se teh zrníc posluževal, gotovo bi se le obhvalno o njih izrazil. Z odličnim štovanjem udani Eduard Schremmer.

Svicarska zrna lekarnarja R. Brandta dobo se v škatiocah po 70 kr. v vsaki lekarni. Paziti je, da imajo na belem pokrova rudeč križ in R. Brandtovo ime z zadrso.

Bicikli in tricikli iz prvih angleških tovarov

H. Bock-a na Dunaji III. Hauptstrasse št. 72.

Ceniki se dopošiljajo brezplačno.

POZOR!

Izvrstne garantirane kmetijske karkor tudi šivalne stroje naročuje le:

Josip Dekleva
Via Rastello št. 37.

ZLATAR,
Evgenij Galeusig

v Gorici

za mesnicami (via Morelli) št. 4.

izvršuje in popravlja vsakovrstna zlatarska dela, cerkvena in domača in ima v svoji delavnici lepo izbirko ogledal, slik, okvirjev, kipov in krede t. d. po prav nizki ceni.

Samo sredi Raštelja št. 7.

ANTON POTATZKY
V GORICI.

Zaloga norimberškega drobnega blaga

razprodaja na debelo in na drobno.

ZA POLETJE

SEMENA

razne detelje, olupševalne in zarastilne trave, krmno repo in razna zelenadna semena.

Samo sredi Raštelja št. 7.

Tekoče zlato,
tekoče srebro,

s katerim vsakdo lahko pozlati ali posrebrni okvire in lesene, rudene, papirnate, usnjate in vsakošnje reči, da so prav krasne in trajno svetle. 1 steklenica s čopičem se dobi za 1 gld.; 6 steklenic za 5 gld. s poštnim povzajem pri S. FEITH-U v Brnu na Moravskem.

Krajevni in potovalni lexikon
(Orts- und Reise Lexikon)
Avstro-Ogerske,

izdelala

Josip pl. Kendler in Leop. Siller.

Krajevni in potovalni leksikon obseza vse avstro-ogerske kraje ter železnične, poštne, parobrodne in brzojavne postaje s zaznamovanjem železničnih in parobrodskih podjetij; zaradi tega je za vsacega neobhodno potrebna knjiga.

Krajevni in potovalni leksikon sestavljen na podlagi današnjih prometnih razmer, je visoke pomenljivosti za c. kr. vojske in vojaške oradnike, ker je v njem navedena natančna lega vsacega kraja v Avstro-Ogerski. — Dalje je tudi razen za poštne, železniške in brzojavne uradnike.

Krajevni in potovalni leksikon je posebne vrednosti za vsacega odvetnika, bielnika, sodnijskega uradnika itd., ker je pri vsacem kraju povedano politično in sodnijsko upravljanje, kakor tudi za vsakega graščinskega oskrbnika, tovarnarja, potovalca, izvoznika in trvoznika itd., in to zaradi tega, ker je pri vsacem kraju navedena pošta, železnica, oziroma bližnja pošta in železnična postaja.

Krajevni in potovalni leksikon izide v 30 zvezkih po 30 kr. ali subskripcijska cena za celo delo a. v. gl. 7.— ter se dobiva v vseh knjigotračnicah ali pa pri založniku Leop. Siller-ju, Dunaj I., Grünnergasse I.

Franca „čisti hitro in gotovo.“
profesor Karl pl. Braun na Dunaji.
Jožefa ne urokuje nikakih težav
profesor pl. Bamberger na Dunaji.
Grenki „dela bolj uspešno, ko
druge grenke vode.“
Vrelec Professor Leidesdorf na Dunaji.

Zahteva naj se vedno in razločno: **FRANCA JOŽEFA GRENKI VRELEC.** Zaloga povsod. V Gorici: lekar gosp. Cristofoletti, in A. Seppenhöfer. Razpošilja se iz Budapešte.

MARTIN POVERAJ,
civilski in vojaški krojač.

BOGATA ZALOGA
VSAKOVRSNEGA SUKNA

ter
izdelanih suknaenih oblek
in sicer po naslednjih cenah:

spomladanske in letne obleke od gl. 8 napej	
„ „ jopičo „ „	4.50 „
„ „ hlače „ „	2.50 „
„ „ suknje „ „	9.— „
salonska obleka „ „	25.— „
obleke za deklice in dečke „ „	1.30 „
plašči za dom in za dež „ „	9.— „

Naročila se po želji izvršujejo po najnovejšem kroj za vsak stan in po poštenu ceni.

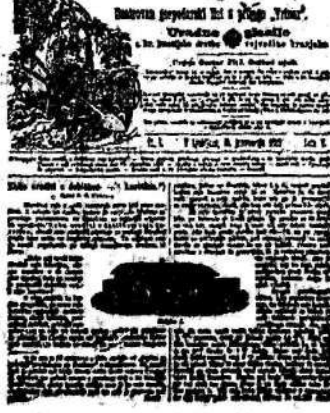
Uzorec se pošiljajo po zahtevanju na ogled.

V Gorici, na Travniku, nasproti vojašnici.

KMETOVALEC

je edini slovenski, gospodarski list s podobami, ki izhaja dvakrat na mesec na celi poli, in prinaša poljedelsko, živinarske, vinarske in druge članke, gospodarske novice ter daje naročnikom svojim dobre gospodarske svete. „Kmetovalec“ stoji na leto 2 gld., za gg. učitelje in knjižnice ljudskih šol pa le 1 gld. Naročniki, ki vstopijo med letom, dobe vse izišle številke tistega letnika.

KMETOVALEC.

VRTNAR

je list s podobami, ki prinaša sadjarske in sploh vrtnarske članke in izhaja dvakrat na mesec. „Vrtnarja“ dobe naročniki „Kmetovalca“ zastopj.

Razpis dražbe.

Dne 6. maja 1888 ob 4. uri popoldne oddalo se bode v gostilni J. Hočvarja v Štanjelu po očitni dražbi zidanje društvene kleti. Stroški so preudarjeni na gld. 3971.45. — Določni načrt in preudarek je razviden pri predsedniku vinorejskega društva (v Štanjelskem gradu) od danes naprej slehern dan. Podjetnik položi 10 od sto varščine.

Odbor vinorejskega društva v Štanjelu
dne 19. aprila 1888.

„SLOVANSKI SVET“

slovenski časopis, ki izhaja dne 10. in 25. vsakega meseca na 16. velikih straneh, objavlja politične članke in piše kulturne vsebine, kakoršni so za našo in sedanjo dobo, zlasti avstrijskim Slovanom, jako potrebni in važni. Priobčuje prevode slovenskih del, dopise iz slovenskih dežel in držav, vesti, dogodke in slovansko književnost. Cene je nenavadno nizke.

„Slovenski Svet“ stoji: za celo leto 3 gld., za pol leta 1 gld. 50 kr., za četrt leta 75 kr. Naročnina se pošilja upravnistvu „Narodne Tiskarne“ v Ljubljani.

Izdajatelj: Fran Podgornik.

Na drobno in na debelo.

Jožef Culot

v Gorici v Raštelji.

obilna in mnogovrstna zaloga norimberških, galanterijskih, malih reči in igrač.

Največi izbor blaga za raznoščke (havzirarje) kramarje, čevljarje in krojače, potem molkov, svetih podob, roženkrance itd.; priporoča svojo veliko zalogo **ures** ali lepoticij, tapicerij, olupševalnega papirja kakor tudi zlato in srebrne podlega za **mrtvaške truge** po fabričnih cenah, veliko zalogo **svetih** in veliko zalogo čevljev vsake sorte za male in velike cene in možo itd.

POSEBNOST

VRTNA SEMENA

vsake vrste in gotove dobrote.

Cene tako nizke, da se ni bati tekmovanja.

Na debelo — na drobno.

OZNANILO.

Prodajalnica steklarskega, porcelanskega in lončarskega blaga iz najboljših domačih in tujih tvornic odpre se 28. dne t. m. v gosposkih ulicah v Gorici. Prodaja se na drobno. Ker so cene jako nizke in izdelki nove vrste, pričakuje ljubnik obilo kupovalcev.

MARIJACELJSKE KAPLJICE

so izvrstno zdravilo za vse žilodolne bolezni; napresegljivo zdravilo se ob slabej slasti do jedi, slabem vzduhu, napenjanju, kislem zdrgovanju, zvišanju potrebu, prehlajenju želodca, zgagi, nabiranju skamenelca, za odpravo preobilne žeme, bledice, gnjusi in riganja, glavobola od želodca, žilodolnega krča, je proti otrjenju in zagati, preobjedi in prenapitju, glistam, bolezni na vranici, jetrah in zlati žili.

Cena male steklenice z naznanilom vporabe je 35, večje pa 60 kr. Osredaja razpošiljavnica je v Kromerizah.

Marijacejske kapljice niso skrivšuo zdravilo. Njih sostanski doli so naznanjeni na listku o njih vporabi.

Prave Marijacejske kaplje se dobe skorej v vsah lekarnah v ovitku s rudečo znamko zgorne podobe zalepljenom.

V Gorici jih imajo lekarni Gironcoli, Cristofoletti, Kürner in Pontoni; v Sežani pa Philip Ritschel.

Črnilo od Rich. Gaertnerja,
ki naredi čevlje svetle.

ne da bi jih bilo treba s ščetjo vglajati in ostanejo svetli tudi v mokrem. Uradno je preskušano in potrjeno, da usnja ni škodljivo in da je najboljše med sedanjimi mazili.

Vpeljano je pri vojakih.

Gledati je na varstveno znamenje. Napravilja ga tovarna Rich. Gaertner na Dunaji, Gisolastr. 4, Part.

Steklenica velja 50 kr.; a pošto naročeni velja ta 2 steklenici 1 gl. 30 kr., 6 steklenic 3 gl. 12 kr., 12 steklenic 4 gl. 30 kr. V Gorici se dobi pri E. Gentilaju v gosposkih ulicah št. 10.